

ÉVINDÍTÓ INTERJÚ A SZÖVETSÉG ELNÖKÉVEL

MÁRIALIGETI BENCE
főszerkesztő

Másfél év nem sok idő. Ennyi idő telt el azóta, hogy ezen lapokon Kurdi Viktorral, a MaVíz elnökével olvashattak interjút és kaphattak betekintést az ágazat helyzetébe, a jövőre vonatkozó tervekbe. Másfél év nem sok idő, de a környezetünkben sok minden változott. Ez és a kezdődő új év együttesen elég alapot ad ahhoz, hogy megkérdezzük a MaVíz elnökét, hol is állunk most.

Márialigeti Bence: Bő másfél évvel ezelőtti beszélgetésünket nagyon optimista hangulatban azzal fejeztük be, hogy reméli, „2019-re úgy fordulunk rá, hogy látni a megváltozó, fenntarthatóságot garantáló működési feltételeket”. 2019 őszén a Főmérnöki értekezleten már az volt a végszó: „pozitív, hogy ellenállóképességünk tökéletesre fejlődött, de elég, vége. Tovább ezt nem lehet tűrni.” Ennyire rossz az irány?

Kurdi Viktor: 2019-ben biztató jelként fogtam fel, és most is így tekintek rá, hogy az energiahatékonysági és rekonstrukciós pályázatok megjelentek, sőt nemcsak kiírásra kerültek, hanem eredménnyel le is zárultak, a források jó részét már meg is kaptuk. Való igaz és tudjuk, hogy ez a forrás, ami 2019-ben odaítélésre és kiosztásra került a pályázaton nyerteseknek, csak a töredéke annak, amire az ágazatnak szüksége lenne. Sajnálatos az is, hogy nem minden tagvállalatunk nyert a pályázatokon, pedig az előzetes egyeztetések alapján erre lehetett számítani, tudatában annak is, hogy az energiahatékonysági konstrukció formai értékelésen túljutott projektek forrásigénye nem haladta meg a rendelkezésre álló keretet. Sokszor fogalmaztam úgy 2019-ben, hogy ez a hetedik szűk esztendő, és nagyon várjuk már, hogy vége legyen és ráforduljunk 2020-ra, ami minden bizonnyal olyan változásokat eredményez majd, amelyek az ágazat fenntarthatóság felé történő elmozdulását eredményezik. Most, január első napjaiban sajnos nem látszanak még ennek a körvonalai. Való igaz az is, hogy víziközmű szolgáltató cégeink ellenállóképessége, de inkább azt mondom, a megküzdési, megbirkózási képessége nagyon sokat fejlődött az utóbbi években. Ezzel párhuzamosan azonban a munkaerőpiaci trendek, a minimálbér és a garantált bérminimum emelése és ezek hatásai nagyon sok tagvállalatunkat a működőképesség határára sodorta. Továbbra is azt érzékeljük, hogy a szakpolitikát folytató és a víziközmű-ágazat stratégiájával foglalkozó szakemberekkel még mindig nem mélyült el olyan érdemi párbeszéd, amely alapján látni lehetne a megoldás jeleit. Én arra számítok, hogy 2020-ban is lesznek pályázatok akár rekonstrukcióra, akár energiahatékonyságra, de azt is érzékelem, hogy ez már nem lesz elegendő kormányzati segítség ahhoz, hogy zavartalan üzemeltetéssel a 38 MaVíz-tagvállalat teljesíteni tudja az évet.

MB: Említette, hogy kifizetések is történtek 2019-ben a rekonstrukciós és energiahatékonysági pályázatokon. Tudna számokat mondani?

KV: Úgy tudom, hogy kétszer másfél milliárd forint került kiutalásra a rekonstrukciós pályázaton és hatmilliárd forint feletti összeg van tartaléklisztán. Ez azt jelenti, hogy hatmilliárd forintnál is több olyan projekt létezik,

amely tartalmilag és formailag is megfelelt, és ha 2020-ban lenne szándék és forrás a minisztérium részéről ezek megvalósítására, akkor kivitelezhetőek lennének. Ez adhat egy lökést, egy kezdeti kimozdulást, amire nagy szükségünk van. De természetesen én is és mindenki tudja, hogy a leadott és MEKH által elfogadott GFT-kben évente kb. százmilliárd forintos hiány tátong. Ez azt jelenti, hogy a hatmilliárd forint feletti értéket képviselő tartalékprojektek az évi beruházási hiány mindössze 6%-át fedezik. Nem sok, de valami legalább elindulna. Energetikai vonalon pedig úgy tudom, hogy közel négymilliárd forint támogatás került odaítélésre. Ezek a beruházások 50%-os önrésszel valósulnak meg, azaz mintegy nyolcmilliárd forint értékű fejlesztés jön létre 2020-ban és '21-ben. Nagyon sajnálom viszont, hogy a villamos energia árának világszintű emelkedése nagy valószínűséggel minden tagvállalatnál sokkal többet visz el, mint ami az energiahatékonysági pályázat megvalósítása után energiamegtakarításként elérhető.

MB: 2018 előtt a rekonstrukciós források hiánya volt a központi üzenet. Utána a munkaerőhiány, a munkaerő költsége és a munkaerő megtartása. Most mi az üzenet?

KV: Én 2020-ra úgy fordultam rá, hogy a működőképesség megtartása a fő kérdés, az üzenet. Már nem boncolgatom, hogy miért nincsen víz. Azért nincsen víz, mert nincsen ember, aki a csőtörést megjavítsa, vagy azért nincsen víz, mert nincs pénz kicserélni egy műszaki berendezést, ami meghibásodott. Ott tartunk, hogy akár a javítási fedezet hiányát, akár a munkaerőkérdést, akár az üzemeltetési vagy rekonstrukciós feladatok elodázását nézem, mindegyik az ellátásbiztonságot veszélyezteti. A fő kérdés így év elején tehát már az, hogy ilyen körülmények között magát a működőképességét meg tudja-e őrizni valamennyi vízművállalat az országban 2020-ban. A mostani jelek azt mutatják, hogy a hét szűk esztendő alatt felhalmozott évi mintegy 34 milliárd, azaz összesen 240 milliárd forintos hiány hatásai most, a nyolcadik évben, 2020-ban már biztosan jelentkezni fognak az ellátásbiztonságban és a szolgáltatás minőségében. Ezért mondom azt, hogy a beavatkozás elengedhetetlen.

MB: A víziközmű-szolgáltatás helyzetét sok szempontból lehet és kell is nézni. A sok szempont és sok nézőpont azonban sok emésztési időt is igényel. Van-e olyan egy-két mutató és szám, mely az ágazat helyzetét, a tendenciákat jól bemutatja?

KV: Amikor ezt az időbeni változást szemléltetni szeretnénk, akkor legszívesebben mindig a hibastatisztikákhoz nyúlok, ahhoz, hogy az 1 km-re jutó meghibásodások aránya hogyan alakul mind a víz, mind a csatorna-szolgáltatás területén. Szintén fontos mutató a kifogásolt ivóvízminták aránya és a szennyezőanyag-határérték túllépések aránya. Ezekből a mutatókból és tendenciákból jól látszik, hogy a tennivalóink az idő előrehaladtával szaporodnak és szaporodni is fognak.

1. ábra: Az 1 km-re eső elosztóhálózati hibák számának alakulása 2012 és 2018 között (forrás: MaVíz)

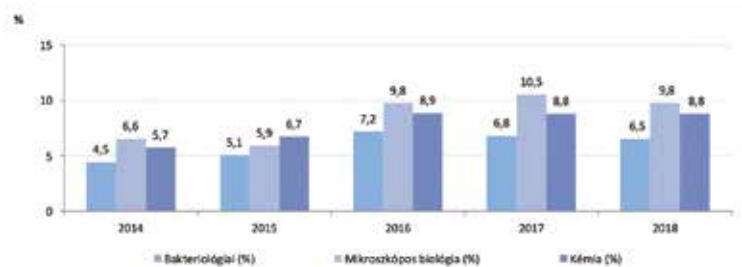
MB: Ahogyan Ön is elemezte a 2019. évi konferenciákon, jók a szolgáltatók, jó osztályzatot kapnak a felhasználóktól, a szolgáltatás működik. Hogyan lehet így a „vészhelyzetet” hatékonyan kommunikálni? Mi a MaVíz stratégiája?

KV: A MEKH fogyasztóvédelmi felmérése egyértelműen kimutatta, hogy mennyiben más a víziközmű-ágazat, mint mondjuk a földgáz- vagy villamosenergia-szektor. Büszkeséggel tölt el, hogy az ágazatunk számai jelentősen meghaladták a társközművek fogyasztói elégedettségi értékeit. Ez kapott publicitást is, ennek örülhetünk, erre büszkék lehetünk. A vészharang kongatása, a vészjelzések küldése már nehezebb dió, mert sokszor azt érzem, hogy a beszélgetőpartnereink nem érzik vagy nem kívánják érezni annak súlyát, amit mondunk vagy láttatni szeretnénk. Igaz, amit az év végi igazgatói értekezleten az egyik kollégánk megfogalmazott, hogy minden bizonnyal az érdekérvényesítési technikánkban kellene új utakat találni, változtatni, mert ahogyan eddig végeztük, az nem vezetett eredményre. Komoly útkeresésben vagyunk, és véleményem szerint nemcsak mi, a MaVíz, hanem minden más ágazati szereplő, aki szeretné kimozdítani a szektort ebből a helyzetből. A rossz hír az, hogy sajnos nincs még a birtokunkban olyan recept, ami akár garanciát, akár komolyabb reményt

adna arra, hogy ezeket a vészjelzéseket megfelelő helyre juttassuk el, ahonnan megoldás várható a mindennapi problémáinkra.

MB: A kérdés egyébként onnan is eredhet, hogy amíg az ember a bőrén nem tapasztalja, hogy baj van, addig nem szembesül vele. A szemszállításból is akkor lett probléma, mikor nem vitték el.

KV: Így igaz. Ha a kukák kint maradnak egy-két napig vagy hétig, az kellemetlen, esztétikailag probléma, közegészségügyi kockázatokat vet fel, de nem biztos, hogy lebénítja egy város működését. Ezzel szemben ha csak egy tízezer kisváros vízellátását kellene lajtoskocsival vagy zacskós vízzel megoldani és a vécéöblítés is lehetetlen, akár csak néhány napig, az hamar botrányba fulladna, ami nagyon is felértékelné az ivóvíz-szolgáltatást a társadalom és a döntéshozók szemében. Nem gondolom, hogy ne lenne érték a víz vagy a vízszolgáltatás bárkinek is a szemében, hiszen

2. ábra: Kifogásolt ivóvízminták aránya 2014 és 2018 között (forrás: MaVíz)

láthatjuk, hogy a kormány által a közelmúltban elfogadott és nyilvánosságra hozott klímastratégiában is hangsúlyosan szerepel a vízbázis, a víziközművagyon védelme. Ezzel tehát sokan tisztában is vannak, csak mivel a közművek jelentős része el van temetve és nem látják nap mint nap azok állapotát, és a szakemberek felé nincs meg a megfelelő bizalom, hogy elfogadják az általuk dokumentált állapotok valóságát, késik a beavatkozás. Ha viszont azt látják, hogy tízezer embert több napig lajtoskocsival vagy zacskós vízzel kell ellátni és nem lehet elmenni vécére akkor valószínűleg gyorsabban megérkezik a változás. Kívánom, hogy ne így legyen, de azt tisztán kell látni, hogy egyre nagyobb az esélye annak, hogy ez valamikor bekövetkezzon. A szolgáltatási színvonal a fenti nehézségek miatt fokozatosan csökken, sok esetben az egyébként szükséges készenlét fenntartására sincs már fedezet. Sok helyen tapasztalom azonban még azt a hivatástudatot, a szolgáltatási kötelezettség iránt érzett felelősséget, ami arra sarkallja a kollégákat, hogy ilyen esetben, kvázi ingyen, a szabadidejükben kimenjenek és elhárítsák a hibákat. Nagy tisztelet és köszönet jár nekik, de ez nem tarthat örökké. Ezzel párhuzamosan azt is érzékeljük, hogy a fogyasztók igényei nőnek irányunkba, egyfajta erkölcsi elvárás, hogy mihamarabb ott legyünk, megjavítsuk a hibát és helyreállítsunk mindent legalább olyan minőségben, mint amilyen előtte volt. Ezt az igénynövekedést érzékelik a vízművállalatok és próbálnak is helyt állni, de ahogyan már fent is mondtam, ez egyre kevésbé tartható fent.

MB: Az elmúlt évben több komoly változást előrebocsátó egyeztetésen vett részt aktívan a MaVíz, például új határértékek bevezetése és csapadékkezelés. Mindkettő olyan téma, ami még több forrást, még több kapacitást igényel üzemeltetői oldalán, miközben a forrás egyre csökken. Lehet így ezekről a feladatokról komolyan és érdemben tárgyalni? Hová fog ez vezetni?

KV: Az mindenféleképp a szakma értéke, hogy van egy olyan szervezet, amelyet a különböző döntéshozó szervek, minisztériumok megszólíthat-

nak, és amely képes olyan objektív állásfoglalással segíteni a törvényalkotói munkát, ami a szakmai érvek érvényesülését segíti. Én ezt nagy értéknek tartom, ahogy azt is, hogy a MaVíz-en belül vannak olyan ágazatért dolgozó szakemberek, a tagvállalataink munkatársai, akik ezt elhivatottságból, ellenszolgáltatás nélkül is képesek és hajlandók végezni. Nagy tisztelet és köszönet nekik ezen a csatornán keresztül is. Legyen bármilyen anyagi forrásszűke, látszódnak itt-ott a fásultság jelei, de az aktivitás megvan, és szakmai hivatástudatunkból adódóan el kell mondani mindent, amit tiszta lelkiismerettel el tudunk mondani ezekben az egyébként fontos kérdésekben.

Hogy hová fog ez vezetni, az jó kérdés. Nem adjuk fel! Azt gondolom, előbb-utóbb át fogjuk szakítani a korlátokat, amelyek után akár gyorsan vagy akár lassabban is, de rendeződni fognak a nagy problémák. Nincs más út. A víziközműszolgáltatás nem megkerülhető, nem rendelkezik alternatívával. Orvoshoz el tudunk menni a szomszéd városba, de zuhanyozni vagy vécére a szomszédba sem megyünk!

3. ábra: 1 km csatornavezetékre jutó meghibásodások számának alakulása 2011 és 2018 között (forrás: MaVíz)

4. ábra: A szennyezőanyag-határérték túllépés aránya 2012 és 2018 között (forrás: MaVíz)

MB: Ebben a folyamatosan romló és nem sok kilátással kecsegtető helyzetben nyilván a „hangulat”, az optimizmus is lanyhul. Ezek ellenére mennyire tud egységes maradni a MaVíz? Mennyire tudja a „magyar betegség” elkerülni?

KV: Azt érzékeljük az ősz folyamán, hogy bizony megjelentek törésvonalak a MaVíz-en és az üzemeltetői szektoron belül. Nem jók ezek a repedések, nem jó, ha a kommunikációval, a magatartásunkkal ezeket tovább gerjesztjük. A MaVíz-en belül olyan érdemi, szakmai vitáknak kell teret adni, amelyek műszaki, közgazdasági, jogi alapösszefüggéseken, alapelveken nyugszanak és az ágazat ügyeit akarják előre vinni. Elnökként azt tekintem feladatommá, hogy a lövészárkok betemetésével foglalkozzam, amolyan közvetítő szerepet töltsék be, amely hatására a szövetségen belüli eltérő álláspontok kisimulhatnak és a MaVíz egységes tud maradni.

Ráfórdulva most az utolsó elnökségi évre, ezt továbbra is küldetésemnek tekintem, abszolút egységpárti vagyok tulajdonosi formától, földrajzi elhelyezkedéstől és vízipari vagy üzemeltetői oldaltól függetlenül. Emellett bennem van a konszenzusra és a kompromisszumra való készség is. Biztos, hogy ha ebben a krízishelyzetben a MaVíz nem egységesen lép fel,

hanem látszanak rajta a széthúzás jelei, akkor az mindannyiunk esélyeit, lehetőségeit rontja.

MB: A vízipari tagozattal való együttműködésről mit gondol? Lehet közös érdekeket találni? A beruházás érdeke a Víziparnak is, mert abból lesz sok munkája, de az üzemeltetők először a működőképességüket szeretnék rendbe tenni.

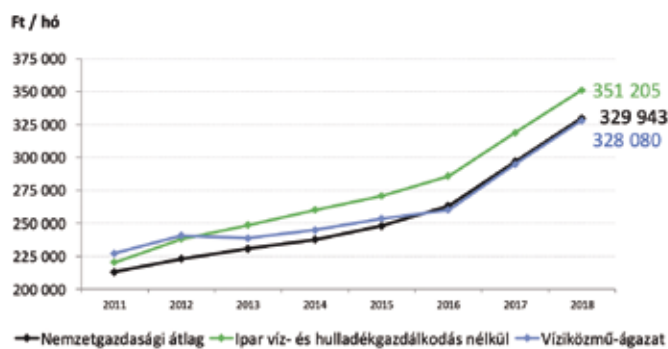
KV: A kérdést nemcsak beruházás- és rekonstrukcióközpontúan kell nézni, mert az üzemeltetési, javítási, karbantartási folyamatok során nagyon sok olyan feladat, szolgáltatás lehet, amely a vízipari tagvállaltoknál csapódik le. És mivel a vízművek jelentős részénél nagyon-nagyon lecsökkent a 2013-as évhez képest ezen feladatokra biztosított források nagysága, ez komolyan érződik a vízipar szereplőinél is. A vízipari tagozattal való együttműködések során voltak nehézségeink 2019-ben. Azt gondolom, ez azért is van, mert a vízipar is érzi a megrendelésállományán a vízműszolgáltatók nehéz helyzetét. Örülök azonban annak, hogy év végére itt is kisimult az együttműködés. Döntés született arról, hogy a vízipar helyzetét bemutató komplex tanulmány készül 2020 első félévében, amely egyértelműen bemutatja a független szakembereknek, független szakértőknek, kormányzati döntéshozóknak, hogy a víziközmű-szolgáltatás komplex rendszerében milyen károkat és problémákat okoz a jelenlegi állapot. Azt mondhatom, jó, hogy számíthatunk a MaVíz-en belül a vízipari tagozatra, és ennek vannak gyümölcsöző együttműködési formái, melyeket a jövőben is működtetni kell.

MB: Ha már év eleje, legyen olyan kérdés is, ami erre vonatkozik. Ha most lenne 2019 januárja, mit csinálna másképp? Miről gondolkodik most másképpen?

KV: 2019-ben egészen augusztusig építettük a kapcsolatot, az együttműködést a szakminisztériummal, annak vezetésével. Volt érdemi kommunikáció, párbeszéd. Nyár közepén arról egyeztettünk több fordulóban is, hogy milyen stratégiai alapszöveg készüljön, annak mi legyen a tartalma. Közelinek láttuk, hogy végre a tettek mezejére lépünk, és 2019 őszére kormányzati döntések formájában is meg fog nyilvánulni, hogy mi lesz a kivezető út és milyen lépésekben haladunk. Aztán szeptember elején, számunkra váratlanul, személyi változás állt be, és az együttműködés megszakadt, félbemaradt a munka és ismereteink szerint nem is folytatódik. De ez nem a mi hatáskörünk. Úgy látom, hogy az én munkámban, illetve a szövetség munkájában kardinális vagy stratégiai jellegű döntést nem másítanék meg.

MB: Sokat beszéltünk arról, hogy mik a problémák, mennyire nehéz a boldogulás, mennyire nem látni a kiutat. Mi adhat mégis reményt, hol keressen a szakmabeli kolléga támaszt? Mivel győzhetők meg a kollégák, hogy maradjanak.

KV: Erre a kérdésre sokkal könnyebb volt addig válaszolni, amíg tudtunk legalább a nemzetgazdasági átlagnak megfelelő munkabért fizetni a dolgozóinknak. Amikor a nemzetgazdasági átlagbér már meghaladta a víziközműves átlagfizetést, akkor már nagyon nehéz azzal érvélni, hogy „de ez egy biztos munkahely, egy biztos jövőkép, mert a szolgáltatásra mindig szükség lesz”. Ehhez eddig hozzáadódott az a szempont is, hogy stratégiai jelentőségű alapszolgáltatásban lehet közreműködni, mindennap látható a munkánk eredménye, értéke. Erre a hivatástudatra alapozó motiváció nagyon sokáig helyénvaló volt az ágazatban, de amikor már azt látjuk, hogy a nemzetgazdasági átlaghoz képest a lemaradásunk folyamatosan nő, akkor már nehéz azt mondani a munkatársaknak, hogy erre legye-

5. ábra: Átlagbérek alakulása a víziközmű-ágazatban 2011 és 2018 között
(forrás: KSH, MaVíz)

nek figyelemmel, ne pedig arra, hogy a fizetésükből mennyi élelmiszert vagy éppenséggel egyéb családi kiadást tudnak finanszírozni. Sajnos azt látjuk, hogy teljesen ésszerű és logikus döntéssel hagyják itt értékes szakemberek a szakmát, mert másutt az anyagi boldogulásuk jelentősen könnyebbé válik. Akik mégis nagy hivatástudattal még itt vannak, azok számára erősítő, motiváló üzenetként azt tudom elmondani, hogy higgyék el, nem lesz ez már sokáig így. Biztos vagyok benne, hogy 2020-ban találkozni fogunk jelentősebb, a helyzetünket könnyebbé tevő változásokkal. Mert ellenkező esetben működésképtelenség áll be az ország néhány területén, és emellett nem lehet szó nélkül elmenni. Merítsenek erőt a kollégák azokból a sikerekből, melyeket az utóbbi években elértek. Én visszagondolok arra, hogy 2013-ban, amikor jött a hír a rezsisökkentésről és a közműadóról, nagyon sok vízműigazgató kollégámmal együtt azt vizionáltuk, hogy itt már öt éven belül senki sem fog működni. Úgy gondoltuk, hogy öt éven belül, ha nem változnak a jogszabályok, nem lesz se ember, se eszköz, se gép, se szolgáltatás. Ezzel szemben eltelt a hét év, és gyakorlatilag papíron egyetlen vízműcég sem ment csődbe, nem halunk nagy vízhiányokról, nagy haváriahelyzetekről, melyek sok ezer ember szolgáltatását bénítanák meg napokra vagy hetekre. Látható tehát, hogy sok mindent meg tudunk oldani. Ezek olyan sikerek, amelyeknek a szakember, aki ebben részt vett, nyugodtan örülhet és büszke lehet rá, hogy megcsinálta. Más kérdés, hogy szakmailag tudjuk, ez nem egy kívánatos út, nem erről álmodtunk, nem ezt szeretnénk. De ha visszagondolunk ezekre a sikerekre, az erőt tud adni a 2020-as kihívásokhoz.

MB: Már többször említette nagy meggyőződéssel, hogy 2020-ban találkozunk majd változásokkal. Itt vannak valamilyen konkrétumok, amelyekről lehet beszélni vagy inkább a szakadék széle mondatja ezt Önnek?

KV: A szakadék széle mondatja ezt velem. Most, így hét évvel a nehéz intézkedések bevezetése után azt mondom, hogy nagyon nagy meglepetés lenne számomra, ha 2020-ban nem lennének akár cégjogi szempontból, akár ellátásbiztonsági szempontból komolyabb zavarok a szolgáltatásban.

MB: Ha jól tudom, 2020-ban választások lesznek a MaVíz-ben. Hogyan tekint erre, vannak még tervei, jövőképe? Vinné tovább a megkezdett folyamatot?

KV: Így igaz, év végével lejár az aktuális elnökségi ciklus. Azt várom, hogy az év végéhez közeledve mind az elnök, mind az elnökség tagjai számot tudnak vetni a munkájával, azokkal az eredményekkel, amelyeket ebben a ciklusban elértünk, elértek. A „hogyan továbbról” ilyen időtávban még nem lehet megalapozottan beszélni. Ezt nyilván az idő előrehaladtával fogjuk átgondolni, értékelni. Tervezünk egy konzultációs folyamatot,

melynek során az elnökség tagjai a tagvállalatok első számú vezetőivel kis csoportokban ülnek le és a MaVíz működését, érdekérvényesítésének hatékonyságát, eredményességét értékelik. Számítok arra, hogy ezeken a beszélgetéseken felmerülnek olyan témák, amelyek egyértelműen megmutatják, hogy a tagság hogyan vélekedik az eddig elért eredményekről, a MaVíz aktuális stratégiájának irányáról. Amint említettem korábban is, a novemberi igazgatói értekezleten nagyon sok őszinte mondat hangzott el az üzemeltetői fórum beszélgetésén. Az elnökség is kapott ezáltal visszajelzést arra vonatkozóan, hogy a tagszervezetek több információt várnak el az elnökségtől, az elnök munkájával kapcsolatban. Az is megfogalmazódott, hogy azok az érdekérvényesítési technikák, melyeket alkalmazunk ebben az elnökségi ciklusban, azok, nagyon úgy tűnik, nem vezettek olyan kézzel fogható eredményre, amely az életünket jelentősen befolyásoló jogszabályváltozással járna. Értünk el apró sikereket, születtek a Magyar Közlönyben megjelenő szabályok, amelyek a MaVíz közreműködésével a szolgáltatást jó irányba vitték, de ezek nem voltak annyira érzékelhetőek, hogy az alapvető problémáinkat megváltoztassák. Az idei évben ezt a konzultációs sorozatot kell lefolytatni, kiértékelni, megnézni, hogy mekkora és milyen irányú a változtatási igény, és utána, az akkori információk birtokában lehet eldönteni, hogy milyen személyi összetétellel érdemes nekimenni a következő ciklusnak. Abban hiszek, hogy bárkinek a vezetésével is, bármelyik összetételű elnökséggel is megyünk neki a következő ciklusnak, a MaVíz komoly értéke az ágazatnak. Talán nem túlzás ha azt mondom tízmillió magyar érdekében húsz ezer munkavállalót, negyven üzemeltetőt és százhusz vízipari céget képvisel. A MaVíz-ben rendkívül nagy szellemi potenciál csoportosul, örülök annak, hogy sok olyan munkatársunk van, aki aktívan közreműködnek abban, hogy az ország víziközmű-szolgáltatásának színvonala emelkedjen. Ez egy nagyon jó alap, amire építeni lehet. Az, hogy kik ülnek a hajó kormányruájánál, az is fontos, de ezt bízunk a demokratikus választási rendszerünkkel. Az elsődleges az, hogy van sok ezer elkötelezett és hivatástudattal rendelkező vízműves az országban, és a MaVíz az a fórum, az a tér, ahol az ő szakmai kompetenciájuk előtérbe kerülhet, és amelyből mindenki számára kézzel fogható érték állhat elő.

MB: Köszönöm a beszélgetést. Sok sikert és kitartást a feladatokhoz!

Közmű keresztesítés (TÁVHŐ vezeték, csapadékcatorna)
Budapest, V. ker. Március 15. tér. (Fotó: Baranovics László)